

Piedici în calea părtășiei

— Scrisori către un prieten —

Edward Dennett

©2010 GBV

GBV România

Piedici în calea părtășiei / Eduard Dennett

2008

ISBN 978-973-88881-7-3 286.15

Printed by Imprimeria Arta Grafica, Bucharest, Romania

Cuprins

Prefață

Notă explicativă a autorului

Hristos, adevăratul Centru al strângerii laolaltă

Caracterul exclusiv pe care îl are terenul adunării

De ce așa-numiții frați nu se pot uni în lucrare cu alți creștini?

Până când va veni El

Prefață

Edward Dennett s-a născut în anul 1831 în insula Wight din Anglia, în localitatea Bembridge, și a murit în Croydon în octombrie 1914, după o boală de scurtă durată. Familia lui a aparținut bisericii oficiale a Angliei (Biserica Anglicană). Dennet a fost convertit de tânăr, prin intermediul unui cleric evlavios. Totuși, la scurt timp după aceea, a părăsit Biserica Anglicană din convingere și, terminându-și studiile la Universitatea din Londra, a devenit predicator într-o biserică baptistă din Greenwich.

La începutul anilor 1870, Dennett a scris o broșură împotriva așa-numitei mișcări a „fraților”. Cu toate acestea, la scurt timp după aceea a început să se îndoiască dacă el însuși era pe calea cea bună. În 1872, a contactat o boală serioasă în urma unei vizite la unul din enoriași, a continuat să lucreze, până când a fost complet epuizat. În primăvara anului 1873 a fost trimis de către congregația sa pentru un an în străinătate. A iernat la Veytaux, în Elveția franceză, unde a venit în contact cu câțiva credincioși dintre „frați”. A avut multe discuții și studii cu ei, care l-au ajutat să-și limpezească mintea de anumite neclarități.

Până la întoarcerea în Anglia, nu a luat nicio decizie. A explicat congregației opiniile sale și, în ciuda rugămintelor lor, s-a retras din funcția de pastor în mai 1874. De asemenea, și-a retras broșura pe care o scrisese împotriva unor principii pe care așa-ziii „frați” le considerau a fi scripturistice. La scurt timp după acestea, el a „frânt pâinea” cu cei care se adunau numai „în Numele Lui”, în Bennett Park, Blackheath, Londra, unde l-a întâlnit pe fratele William Kelly.

Progresul convingerilor sale poate fi urmărit atât în cartea intitulată *Pasul pe care l-am făcut*, care conține nouă scrisori trimise unui prieten, în ianuarie 1875, precum și în lucrarea *Adevăruri recâștigate*, care constituie o continuare a celei dintâi, cuprinzând tot nouă scrisori, către același prieten, trimise de-a lungul aceluiași an.

E. Dennet a avut până unui scriitor priceput. De-a lungul multor ani, el a fost editorul

revistei *The Christian Friend* (*Prietenul creștin*). A editat, de asemenea, trei volume de scrieri ale lui G. V. Wigram. Dintre propriile scrieri, putem aminti: *Simbolurile din cartea Exod*, *Comentariu asupra cărții Ezra*; *Comentariu asupra cărții Ieremia*; *Zaharia și Maleahi*; *Cartea Daniel*; *Gloriile lui Hristos ca Fiu al Omului*; *Viziunile lui Ioan în Patmos*; *Bogății nepătrunse*, precum și câteva broșuri și articole.

Sfera lucrării lui a fost Anglia, Irlanda și Scoția, însă a vizitat și Norvegia, Suedia și America. A avut darurile de păstor și de învățător, pe care le-a exercitat în mod minunat.

Aceste patru scrisori au fost redactate la aproape un an după publicarea cărții *Pasul pe care l-am făcut*.

Alfred E. Bouter și Roger P. Daniel (editori)

August 1992

P.S.: Unele note biografice au fost culese din cartea *Bărbați conducători între frați*, de H. Pickering.

Notă explicativă a autorului

Scrisorile care urmează sunt scrise simplu și conțin lucruri de bază. Caracterul lor, precum și punctul de vedere adoptat în ele au fost determinate de poziția prietenului căruia ii sunt adresate. Sperăm ca ele să fie de folos celor care tocmai au început să se intereseze de terenul scripturistic al străngerii laolaltă și de necesitatea separării de pozițiile religioase greșite.

Fie ca Domnul, în bogăția harului Său, să binevoiască a binecuvânta aceste scrisori în lucrarea de călăuzire a celor ai Săi spre calea potrivită cu gândul și voia Sa.

Blackheath, octombrie 1876

Hristos, adevăratul Centru al strângerii laolaltă

Blackheath, august 1876

Dragul meu frate,

Ultima dată când ne-am întâlnit m-ai întrebat dacă aş putea să-ți recomand o broșură care să explice (1) de ce acei credincioși care sunt strânși numai pentru Numele lui Hristos nu se întâlnesc cu alți creștini pentru „adorare” și (2) de ce nu se asociază cu alți creștini în lucrare.

Această chestiune este foarte importantă și voi răspunde la ea, pentru că eu cred că există mulți credincioși, în aceste vremuri speciale, care caută, ca și tine, adevărul în legătură cu acest subiect. În măsura în care Domnul îmi va da posibilitatea, îți voi arăta câteva motive simple, dar concludente, pentru care a acționa altfel ar însemna să pierzi cu totul din vedere ceea ce Ți este cuvenit Domnului. Mulți vorbesc despre fariseismul nostru și despre alte lucruri de felul acestuia, dar sper să reușesc să îți arăt că, în atitudinea pe care o adoptăm, ne comportăm în conformitate cu voia descoperită a Domnului. Este pur și simplu o chestiune despre ce ar vrea Domnul să facem.

1. Onoarea lui Hristos

Primul motiv are în vedere onoarea lui Hristos. Sunt sigur că vei fi de acord, la fel cum ar mărturisi orice alt credincios, că ascultarea de Hristos ca Domn este prima responsabilitate a unui creștin. Domnul Însuși o poruncește în repetate rânduri (Ioan 8.31; 14.15,21 -23; 15.7,10 etc.). De asemenea vei recunoaște că Hristos este Capul Adunării (Efeseni 5.23; Coloseni 1.18) și deci El trebuie să aibă control absolut asupra Adunării, adică asupra tuturor membrilor ei, fie individual, fie corporativ, ca Adunare. Apostolul Pavel spune: „Dar, după cum Adunarea este supusă lui Hristos, așa și soțiile soților lor, în toate” (Efeseni 5.24). Acceptând aceasta, trebuie ca, atunci când mi se cere să mă întâlnesc cu alți creștini în „bisericele” lor, să mă interesez dacă rânduielele lor sunt în supunere față de Hristos. Dacă sunt așa, atunci voi putea să mă întâlnesc cu ei, însă, dacă nu sunt, ar însemna să am părtășie cu neascultarea lor (1 Corinteni 10).

Predicarea

Dă-mi voie să aplic unul sau două teste. Să ne referim în primul rând la predicarea cuvântului, așa cum se practică în denominațiuni. Există cumva vreun verset care să îndreptățească (în orice fel) rânduirea unui om pentru a «conduce închinarea»? După cum știi, în cartea *Pasul pe care l-am făcut* am concluzionat că doctrina predicării făcute de un singur

om este în întregime străină de Cuvântul lui Dumnezeu. Este adevărat că găsim *bătrâni*, dar niciodată unul singur într-o adunare. Lucrarea lor era în primul rând să conducă, deși unii puteau să aibă și darul de a învăța pentru că citim despre aceia care se străduiesc în cuvânt și în învățătură. Ceea ce susținem este că nu există niciun grup de oameni în Scriptură care să corespundă în cea mai mică măsură cu predicatorii din aceste biserici.

Permite-mi o întrebare simplă: cine desemnează acești lucrători? În fiecare caz, *omul*; desemnarea se face fie prin vot, fie printr-un ierarh sau episcop. Aceste lucruri sunt făcute de om, fără ca acesta să aibă vreo autoritate sau permisiune divină, căci unde am putea găsi vreun verset care să-i autorizeze pe oameni, oricare ar fi ei, să facă un pas atât de solemn? Pavel, fiind apostol, împreună cu Barnaba, a rânduit *bătrâni* (Fapte 14.23) și i-a poruncit lui Tit să facă același lucru (Tit 1.5). Nu găsim nicăieri în Scriptură că adunarea locală sau vreun lider spiritual ar avea autoritatea de a rândui bătrâni, cu atât mai puțin predicatori.

Astfel, predicatorii rânduiți în felul acesta își primesc lucrarea nu de la Hristos, Capul Bisericii, ci de la om (nu neg faptul că în multe cazuri acei predicatori au un dar autentic). Așadar, dacă i-aș recunoaște, aș recunoaște autoritatea omului în opoziție cu autoritatea lui Hristos.

Slujirea

Aspectul de mai sus ar fi suficient pentru a mă ține în afara unei astfel de biserici, dar aș aplica încă un test. Să luăm „slujba” (serviciul), așa cum este ea denumită. Cine o rânduieste? Ordinea, numărul de cântări, de versete citite, de rugăciuni etc.? Din nou răspunsul este: omul. Toate acestea, într-adevăr, au la bază acest principiu de fond: că omul are libertatea să facă ceea ce este potrivit în ochii lui în Adunarea lui Dumnezeu. Noi susținem, contrar acestui principiu, că singura noastră responsabilitate este să fim în ascultare de Hristos. Așadar, nu avem libertate să inventăm nimic, ci în toate lucrurile trebuie să fim supuși Cuvântului.

Ca urmare, gelozia¹ pentru onoarea lui Hristos ca și Cap al Bisericii mă va ține în afara oricărui loc în care autoritatea Sa este trecută cu vederea. Se va spune poate că noi trebuie să uităm micile noastre diferențe și să arătăm dragoste unii pentru alții. Voi răspunde: Nu! Nu trebuie să renunț nici măcar la un singur lucru poruncit de Hristos și nici să tolerez vreun lucru care nu are permisiunea Lui. Așadar, în timp ce am responsabilitatea de a-i iubi pe toți copiii lui Dumnezeu, am și responsabilitatea de a-L asculta pe Hristos ca Domn al meu; și este scris: „Prin aceasta cunoaștem că-i iubim pe copiii lui Dumnezeu, când Îl iubim pe Dumnezeu și ținem poruncile Lui” (1 Ioan 5.2).

¹ Gelozie înseamnă a vrea să păstrez ceea ce îmi aparține; invidia înseamnă a dori ceea ce are altul.

2. Prezentă și conducerea Duhului Sfânt

Îți cer acum să iei în considerare faptul că, dacă mă strâng laolaltă² cu alți credincioși din oricare denominațiune, *eu particip la negarea practică a prezenței Duhului Sfânt în Adunarea lui Dumnezeu*. Caracteristica acestei dispensații creștine este prezența Duhului Sfânt pe pământ. Ceea ce definește un creștin, potrivit cu Scriptura, este Duhul locuind în el (Romani 8.9): Biserica a fost constituită prin botezul cu Duhul Sfânt (Fapte 2; 1 Corinteni 12.13). Importanța acestui adevăr se poate vedea prin modul în care Domnul Isus îl accentuează în Ioan 14-16. Ideea asupra căreia îți solicit atenția este că, pentru faptul că Duhul Sfânt este prezent, El își cere dreptul ca în adunarea sfinților să folosească pe cine dorește (1 Corinteni 12-14), pentru predicare sau pentru oricare altă slujbă.

Dacă eu deci încuviințez rânduiala omenească a slujbei ținute de un singur om și îmi dau acordul prin prezența mea, atunci în mod clar mă port ca și cum nu aș crede în prezența și în conducerea Duhului. Dacă totuși cred în aceasta, atunci prin prezența mea mă opun în mod conștient acțiunii Sale, încălcând astfel drepturile Sale suverane. Aceasta ar fi într-adevăr o poziție gravă.

Nu insinuez faptul că preaiubiții creștini care se află în denominațiuni ocupă această poziție în mod conștient. Știu că nu este așa. Realitatea este că mulți se află în ignoranță cu privire la acest adevăr binecuvântat. Ca dovadă, voi cita dintr-o publicație a denominațiunii cu care ești în legătură. Este o expunere a dedicării templului lui Solomon. Una dintre afirmații este: «venerația pe care ar trebui s-o simțim în închinare ar trebui să fie adâncă, *ca și cum am avea cu noi un simbol* (referindu-se la norul care a umplut casa Domnului) al prezenței lui Dumnezeu. El este cu siguranță la fel de aproape» (Geneza 28.16). Ce dovadă ar putea fi mai clară că adevărul prezenței Duhului Sfânt este aproape necunoscut? Iar dacă noi cunoaștem acest adevăr, trebuie oare să ne comportăm ca și cum nu l-am cunoaște?

Așadar, este imposibil ca eu să fiu prezent la „slujbă” acolo unde acest adevăr este ignorat și unde, prin aranjamente ale oamenilor, Duhul lui Dumnezeu nu are deloc libertate de a acționa prin acele mădulare din Trupul lui Hristos care sunt prezente. În acest fel, Duhul Sfânt este stins (1 Tesaloniceni 5.19,20). Cu siguranță, tu nu m-ai îndemna să mă opun Duhului lui Dumnezeu. *Așadar, gelozia pentru drepturile Lui suverane mă depărtează de credincioșii care se află într-o asemenea poziție ca cea pe care am descris-o mai sus.*

² Autorul se referă la a fi adunat „oficial” pe același temei pe care se întâlnește acel grup de credincioși sau denominațiune. Atunci când un credincios care ocupă terenul scripturistic al adunării este prezent în clădire pentru obligații familiale sau motive sociale, cum ar fi o nuntă sau o înmormântare, aceasta n-ar indica faptul că el se adună cu oamenii din aceea „biserică” sau grup ca și cum s-ar afla pe aceeași temelie (sectară) cu ei.

3. Preoția tuturor credincioșilor

Una dintre cele mai clare învățături din Scriptură este că toți credincioșii sunt aduși în aceeași poziție, în același loc de aprobare înaintea lui Dumnezeu și că toți au aceleași drepturi în Hristos. Petru, așadar, poate să spună tuturor acelora cărora li se adresează: „voi înșivă, ca niște pietre vii, sunteți zidiți o casă spirituală, *o preoție sfântă*, ca să aduceți jertfe spirituale bine primite înaintea lui Dumnezeu prin Isus Hristos” și din nou, „voi sunteți o seminție aleasă, *preoție împărătească*” (1 Petru 2.5,9). Ioan, în aceeași manieră, scrie: „A Aceluia care ne iubește și ne-a spălat de păcatele noastre în sângele Său și ne-a făcut o împărăție, preoți pentru Dumnezeul și Tatăl Său...” (Apocalipsa 1.5,6).

În Evrei se face referire în repetate rânduri la același adevăr. Hristos ca Preot este așezat la dreapta lui Dumnezeu; perdeaua este ruptă și toți suntem îndemnați să ne apropiem, „având îndrăzneală să intrăm în locurile sfinte prin sângele lui Isus...” (Evrei 10.19-22). Consecința este că nu mai poate exista o preoție pământească, acum, bineînțeles, cu excepția sensului că toți credincioșii sunt preoți. Așadar, desemnarea unei clase speciale de oameni, prin orice denumire ar fi numiți, indiferent că sunt „preoți” sau „predicatori”, pentru a „conduce” închinarea, nu se potrivește cu drepturile tuturor credincioșilor și practic este o negare a preoției noastre comune. Nu este oare o rușine atât de mare că, având lumina Scripturii, totuși ne-am complăcut în aceste lucruri atât de mult timp? Pentru că, dacă toți suntem preoți, ce nebulie este să rânduim pe cineva pentru a se ruga pentru toți cei adunați *și să o facă indiferent de starea sufletului său în acel moment!* în fiecare zi a Domnului, la aceeași oră, el trebuie să stea înaintea lui Dumnezeu pentru a se ruga același număr de rugăciuni în calitate de pastor al congregației sau pentru a citi aceleași rugăciuni din aceeași carte.

Dragul meu frate, nu ți s-a întâmplat adesea, în timp ce stăteai sau îngenuncheai în banca ta, ca inima să-ți fie umplută prin puterea Duhului Sfânt și să tânjești a-ți revărsa mulțumirea și lauda înaintea lui Dumnezeu? Totuși nu ai fi avut permisiunea să faci acest lucru, pentru că este cineva la amvon a cărui slujbă este să se roage și să aducă laudă pentru tine, ca și cum numai el ar fi preotul, iar tu nu ai fi în aceeași poziție privilegiată de apropiere. Te poți mulțumi cu un asemenea sistem? *Gelozia pentru privilegiile fraților mei credincioși mă împiedică să fiu prezent într-o asemenea întâlnire.*

4. Lipsa exercitării disciplinei

Aș mai menționa un motiv. Aș ajunge în pericolul de a deveni părtaș al lucrărilor rele (2 Ioan 10-11) în multe din bisericile la care aș fi îndemnat să merg pentru „închinare” sau predică³.

Referire la învățături care atacă Persoana sau lucrarea lui Hristos, sau care contrazic adevăruri fundamentale și esențiale

Este bine cunoscut faptul că, în majoritatea acestora, nu există niciun fel de disciplină. Imoralitățile grosolane se vor rezolva în unele cazuri, dar învățăturile rele sunt rareori privite ca fiind necesar să fie supuse disciplinei. Să luăm ca exemplu denomi-națiunea din care faci parte. Doar cu puțin timp în urmă am constatat că un predicator bine cunoscut a participat la o conferință biblică, unde și-a mărturisit credința în doctrina anihilării celor necredincioși⁴. Aceasta însă nu-i afectează nici poziția, nici părtășia cu „bisericele” din acea denomi-națiune.

Aș putea arăta mai multe cazuri de același fel, cum ar fi, de exemplu, acela în care predicatorii care afirmă că pedeapsa iadului nu este veșnică sunt acceptați să predice în diferite biserici și sunt membri ai acelorași asociații cu cei care sunt, în privința aceasta, sănătoși în credință, într-adevăr, în sistemele denomi-naționale *nu poate fi exercitată disciplina*, pentru că, dacă excluzi un credincios dintr-o biserică, el va găsi cu ușurință acces în alta. Și, după cum știi, consiliile religioase au hotărât recent că un cleric nu poate refuza „împărtășania” unei persoane care neagă eternitatea pedepsei, persoana lui Satan și care chiar aruncă o ofensă asupra multor porțiuni din Cuvântul lui Dumnezeu.

Ar trebui oare să am părtășie cu un rău ca acesta? Am părtășie cu ei atunci când mă strâng⁵, fie și ocazional, cu cei care tolerează aceste lucruri. Puțin aluat dospește toată plămădeala; o casă care era suspectă de lepră trebuia închisă și evitată (1 Corinteni 5.6; Levitic 14.34-53). Așadar, separarea de rău este principiul lui Dumnezeu și nu îndrăznesc să mă depărtez de acesta sub pretextul fals al dragostei, căci El este un Dumnezeu sfânt și noi prin harul Său suntem sfinți. De aici îndemnul „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt” (1 Petru 1.15,16).

Motivul pentru care de multe ori trecem cu vederea acest aspect este că ne gândim mai mult la drepturile noastre decât la ale Domnului. Gloria lui Dumnezeu nu ocupă primul loc în sufletele noastre. Exact aici suntem cu toții pasibili de a eșua. Aceste întrebări încurcate abia s-ar mai ivi dacă Domnul Și-ar ocupa locul cuvenit între noi, însă odată ce privirea mea este distrasă de la El și îndreptată înspre credincioși, mă cufund în incertitudine. Nu aș exagera dacă aș spune că majoritatea credincioșilor au căzut în această greșeală de a-i pune pe sfinți înaintea Domnului. De exemplu, la o „convenție” recentă a credincioșilor din toate denomi-națiunile, un membru principal al acesteia, la încheiere, a expus pe scurt scopurile pentru care se întâlniseră. Primul, a spus el, era unitatea; al doilea, dragostea frățească; iar *al treilea*, slăvirea lui Hristos. Departe de mine a insinua că vorbitorul a *intenționat* să îi pună pe

prezentate în Cuvântul revelat al lui Dumnezeu.

⁴ Doctrină care neagă realitatea iadului, a iazului de foc veșnic, unde necredincioșii vor suferi în trup, suflet și duh mânia lui Dumnezeu, despărțiți de LI în întunericul de afară, aflați sub consecința alegerii voinței lor proprii în răzvrătire față de Dumnezeu.

⁵ În special la frângerea pâinii, la rugăciune sau la asocierea cu ei în slujire.

sfinți înainte de Domnul. Totuși a făcut-o și, în acest fel, a furnizat în mod inconștient o ilustrare a greșelii indicate mai sus.

Dragul meu frate, ți-am prezentat câteva dintre motivele care mă împiedică să mă strâng cu alți credincioși în „bisericele” lor. Ar putea fi adăugate mai multe, dar acestea sunt de ajuns pentru a-ți arăta de ce credem că avem gândul Domnului pentru calea pe care o urmăm; că aceasta nu vine dintr-un duh super-critic de fariseism; că nu este din habotnicie, ci este doar o chestiune despre ceea ce I se cuvine Domnului. Ne-am separat și rămânem despărțiți de străngerile altor credincioși, pentru că suntem convinși că este calea pe care Domnul dorește să umblăm; o cale în afara oricărui lucru conceput de om, într-un cuvânt, afară din tabără *cu Domnul* (Evrei 13)⁶. Așadar, a ne comporta altfel ne-ar face necredincioși convingerilor pe care le avem, ne-ar păta conștiința și ne-ar duce la pierderea comuniunii cu Domnul nostru binecuvântat.

Încredințând întreg subiectul reflectării tale în rugăciune,

Al tău, cu afecțiune în Hristos,

E. D.

⁶ Există comentarii și explicații foarte bune pentru aprofundarea acestei idei. Contextul apropiat al acestui pasaj din Evrei se referă la iudaism. Cu toate acestea, ca și aplicație, putem privi ca fiind tabără toate sistemele religioase create de om, față de care Domnul Se găsește practic „afară”, în ceea ce privește responsabilitatea omului. Ce face Domnul în harul Său suveran rămâne ca numai El să hotărască. Acest articol se ocupă cu responsabilitatea creștinilor de a se comporta conform învățăturii Nou-Testamentale referitoare la Centrul Adunării (Matei 18.20).’

Caracterul exclusiv pe care îl are terenul adunării

Blackheath, august 1876

Dragul meu frate,

În continuare trebuie să arăt pe ce teren Și-ar dori Domnul să se strângă ai Săi în adunare, pentru că ți-am arătat deja de ce nu putem să ne strângem cu alți credincioși. Ai putea să îmi spui, pe bună dreptate, «Mi-ai dat motive solide pentru care n-ar trebui să merg într-o biserică denominațională și deci cred că ar trebui să mergi un pas mai departe și să mă direcționezi cu privire la drumul pe care să merg». Anticipând aceasta, propun să îți arăt câteva semne prin care adunarea lui Dumnezeu ar putea fi recunoscută pe plan local.

1. Hristos, Centrul străngerii laolaltă

Primul principiu esențial este că Hristos singur ar trebui să fie Centrul străngerii. Domnul Însuși ne învață acest lucru când spune, „Unde sunt doi sau trei adunați pentru (*întru* - eis) Numele Meu, acolo Eu sunt în mijlocul lor” (Matei 18.20). Trebuie să scot în evidență faptul că Domnul nu spune că este în mijlocul *oricărei* străngeri a celor care mărturisesc a fi ai Săi. El Se află numai în mijlocul celor care sunt strânși pentru Numele Lui. Pentru Numele Lui! Nu pentru Numele Lui și încă altceva pe lângă acesta, cum ar fi un anumit adevăr, o învățătură sau o formă de guvernare bisericească, ci numai pentru Numele Lui, în afară și departe de orice sistem sau orânduire omenească, adunați în jurul și pentru Persoana unui Hristos înviat și glorificat! Acest fel de strângere nu a fost posibil decât după moartea, învierea și înălțarea lui Hristos, pentru că Duhul Sfânt este Cel care adună și El adună numai în jurul unui Hristos înviat.

Vei spune însă: «cu siguranță că toți credincioșii, indiferent de numele pe care îl poartă, sunt strânși în felul acesta»; am întâlnit de multe ori această afirmație. Ar fi ușor să o resping, dar prefer să aplic un test. Cere-i unui creștin autentic dintr-o denominațiune să devină membru într-o altă denominațiune: te va refuza! Aceasta nu s-ar putea întâmpla dacă în ambele denominațiuni străngerile ar fi fost numai pentru Numele lui Hristos. Dacă se strâng acolo pentru că mărturisesc că iubesc acel Nume, cum ar putea refuza să aparțină unui alt loc unde de asemenea Numele Său ar fi singurul Centru al străngerii laolaltă? Astfel, dacă vrei să fii membru într-o „biserică”, trebuie neapărat să fii de acord cu toate principiile și practicile lor.

Așadar, vei observa că nu este adevărat că creștinii din denominațiuni sunt adunați numai pentru Numele lui Hristos. De fapt, o denominațiune nu face apel la toți credincioșii, ci numai

la cei cu învățături și cu perspective asemănătoare. Astfel, ei mărturisesc prin practică faptul că nu Hristos este singurul lor centru.

Dă-mi voie să te previn în mod serios că nicio adunare nu se poate potrivi gândului lui Dumnezeu dacă centrul de atracție nu este exclusiv Numele lui Hristos. Duhul lui Dumnezeu ne îndeamnă atât de bine prin slujitorul Său: „Deci să ieșim *la El*, afară din tabără, purtând ocară Lui” (Evrei 13.13). Aceste imense organizații religioase din jurul nostru formează cu adevărat tabăra și, prin urmare, numai în afara acestora este posibilă strângerea pentru Numele lui Hristos. Să nu te mulțumești până când nu ai găsit o asemenea adunare, pentru că, găsind-o, vei putea pătrunde în plinătatea binecuvântării de nespus care este rezumată în cuvintele „*acolo Eu sunt*” (nu „*acolo Eu voi fi*”) „în mijlocul lor”.

2. Terenul singurului Trup

Al doilea principiu fundamental este că strângerea trebuie să aibă loc pe terenul Adunării - pe terenul Trupului lui Hristos - și, prin urmare, ea se va desfășura în jurul Mesei Domnului. Voi explica mai pe larg acest lucru. Am văzut deja că Hristos este Capul Adunării și, pentru că El este Capul, credincioșii din timpul acestei dispensații sunt mădulare ale Trupului Său. „Noi toți am fost botezați de un singur Duh într-un singur Trup” (1 Corinteni 12.13) și, în consecință, se spune despre noi că suntem „mădulare ale trupului Său, din carnea Sa și din oasele Sale” (Efeseni 5.30). Suntem așadar uniți cu Duhul lui Hristos în cer, pentru că „cel care se lipește de Domnul este un singur Duh cu El” (1 Corinteni 6.17). În consecință, suntem și „mădulare unul altuia” (Romani 12.5). Este cea mai apropiată legătură posibilă - o legătură vitală - pe de o parte între Hristos și ai Săi și, pe de altă parte, între toți credincioșii. Aceasta este unitatea pe care a format-o Duhul lui Dumnezeu, unitatea Trupului lui Hristos (1 Corinteni 12.12,13). Suntem îndemnați să ne străduim a păstra „unitatea *Duhului* în legătura păcii” (Efeseni 4.3).

Acestea fiind așa, terenul strângerii sfinților ar trebui să exprime acest adevăr, recunoscând astfel unitatea Trupului. Aceasta înseamnă că trebuie să fim strânși ca *mădulare ale Trupului lui Hristos*, nu ca anglicani, presbiterieni, independenți sau baptiști⁷, ci numai ca mădulare ale Trupului lui Hristos. Prin urmare, orice teren de strângere care este *mai larg* sau *mai îngust* decât acesta este o negare a adevărului Trupului și deci nu poate fi terenul lui Dumnezeu. Aplicarea acestui principiu desființează toate denominațiunile dintr-o dată; și așa ar și trebui, pentru că temelia pe care se bazează denominațiunile este cu totul în contradicție cu Scriptura.

Încă o consecință a faptului de a fi strânși ca mădulare ale Trupului lui Hristos este că

⁷ La această listă se mai pot adăuga și alte nume de secte și asociații, în funcție de situația locală sau regională în care cititorul se poate regăsi.

aceasta se va face în jurul Mesei *Domnului*. Apostolul învață acest adevăr când spune: „Pâinea, pe care o frângem, nu este ea *comuniune* cu trupul lui Hristos? Pentru că noi, cei mulți, suntem o singură pâine, un singur trup, pentru că toți luăm parte dintr-o singură pâine" (1 Corinteni 10.16,17). Pâinea de pe masă, în mijlocul sfinților adunați, este astfel simbolul unicității Trupului lui Hristos; și, deoarece toți iau parte la ea, este în plus un simbol al comuniunii mădularelor acestui Trup.

Ce simplitate minunată! Astfel, în biserica primară, în fiecare primă zi a săptămânii, ucenicii se strâneau împreună pentru a frânge pâinea (Fapte 20.7; 1 Corinteni 11.20). Ei se strâneau laolaltă *cu acest scop* (a se compara de asemenea cu Fapte 2.42). Obiectul strângerii lor nu era să participe la o „slujbă” sau să asculte predici, ci să frângă pâinea și astfel să vestească „moartea Domnului până vine El” (1 Corinteni 11.26).

Caută, dragul meu frate, aceste trăsături ale Adunării lui Dumnezeu în cartierul tău. Unde le vei găsi printre feluritele „locuri de închinare” din jur? Este prea mult dacă aş spun că această căutare a ta ar fi în zadar? Este un semn trist al căderii bisericii și al confuziei acestor timpuri rele!

3. Libertatea Duhului Sfânt

O altă trăsătură este libertatea Duhului Sfânt de a lucra prin cine vrea El (1 Corinteni 12.8 etc.). Am vorbit deja despre aceasta în prima scrisoare și deci nu trebuie să îți amintesc că și acest principiu izvorăște din adevărul despre Trupul lui Hristos. Citește cu multă atenție 1 Corinteni 12-14. Acolo vei vedea că „trupul nu este un singur mădular, ci multe” și „unuia i se dă, prin Duhul, cuvânt de înțelepciune; și altuia, cuvânt de cunoștință”, apoi: „ochiul nu poate spune mâinii: «Nu am nevoie de tine»; sau, din nou, capul, picioarelor: «Nu am nevoie de voi»” (1 Corinteni 12.8-21). Astfel, apostolul spune: „când vă strângeți, fiecare dintre voi are un psalm, are o învățătură, are o vorbire într-o limbă, are o descoperire, are o interpretare” (1 Corinteni 14.26-33). Aici este recunoașterea faptului că fiecare dar vine de la Capul Bisericii și că trebuie să se permită folosirea acelui dar de către Duhul, în Adunare. Dacă nu se întâmplă așa, atunci strângerea laolaltă nu este potrivită cu voia lui Dumnezeu.

Greșeala de a nu permite exercitarea darurilor, cu excepția slujirii pe care o face „predicatorul”, a ținut oamenii într-o stare de ignoranță față de adevăr, prin incapacitatea predicatorului ales, atunci când există în adunare unii cu mai multă cunoștință și cu o măsură mai mare de dar. Ce trist să vezi un astfel de predicator repetând, în fiecare zi a Domnului, cele mai simple elemente doctrinare, și acestea distorsionate prin felul în care sunt prezentate! Mai

mult, este aproape imposibil să-l retragi din slujba la care a fost desemnat. Tu însuși ai cunoscut astfel de cazuri, așa că nu mai insist asupra acestui subiect. Te voi întreba doar dacă acest rău n-ar trebui să te convingă de faptul că o asemenea rânduială nu poate fi potrivită cu gândul lui Dumnezeu.

4. Exercițarea disciplinei scripturistice

Trebuie, de asemenea, să existe o exercitare evlavioasă a disciplinei, potrivit Cuvântului. Satan amăgește frecvent suflete în timpurile de acum prin prezentarea unei falsificări a adevărului. Din acest motiv este necesar să fim veghetori. Este posibil să găsești într-o strângere cele trei semne prezentate mai sus și totuși să lipsească acest al patrulea punct. Caută-l deci și pe acesta, dacă vrei să găsești adevărata strângere laolaltă.

Disciplina trebuie exercitată în două direcții: asupra imoralităților, specificate în 1 Corinteni 5, și asupra celor care au o doctrină falsă (Galateni 3 și 6; 2 Ioan 9-11; Apocalipsa 2 și 3). Mulți sunt de acord (deși s-ar putea să nege acest lucru în practică) că cei care au o umblare rea trebuie puși deoparte de la Masa Domnului, dar există multă opoziție în ceea ce privește aplicarea disciplinei pentru învățătură greșită. Se vorbește mult despre „libertatea cugetului”, dar eu neg faptul că am avea vreo libertate a cugetului împotriva Cuvântului lui Dumnezeu, în fața căruia trebuie să ne plecăm necondiționat. „Să mergă la lege și la mărturie! Dacă nu vorbesc după Cuvântul acesta, nu va fi niciun revărsat de ziuă pentru ei” (Isaia 8.20). Scuza este plauzibilă, dar în conținutul ei se poate identifica imediat uneltirea lui Satan. Pentru că, dacă el ar reuși să submineze temeliile adevărului, este ca și cum ar cuceri printr-o împotrivire fățișă.

Un om care se declară credincios și care neagă valoarea sângelui lui Hristos este cu siguranță la fel de pierdut ca un necredincios declarat. Amintindu-ți acestea, vei fi ajutat să înțelegi dificultatea pe care a întâmpinat-o exercitarea disciplinei pentru doctrină. În unele cazuri se ajunge chiar la aceasta: primirea dușmanilor lui Hristos în așa-zisa părtășie. Nu poți găsi adunarea lui Dumnezeu acolo unde nu exista disciplina pentru doctrină, pentru că sfințenia va caracteriza întotdeauna casa lui Dumnezeu.

5. Supunerea față de Cuvântul lui Dumnezeu

În adunarea lui Dumnezeu totul va fi rânduit în supunere față de Cuvânt. Scripturile trebuie să ocupe locul suprem, pentru că ele sunt expresia voii lui Dumnezeu. Așadar, nimic din ceea ce se opune sau *nu are aprobarea Cuvântului Său* nu poate fi tolerat.

Nu suntem *lăsați în voia* raționamentului și a practicilor noastre, ci, în epistole, au fost lăsate resurse pentru cele mai mici detalii din adunare. De aceea, a acționa fără autoritatea Cuvântului nu este o neascultare mai mică decât a acționa contrar acestuia. Este peste măsură de important să porți acest lucru în minte, pentru că, dacă vei cerceta lucrurile mai îndeaproape, vei găsi că nu este nicio denominațiune unde creștinii nu și-au rânduit singuri anumite lucruri, așa cum ei înșiși au considerat cel mai bine.

Pentru a ilustra ceea ce vreau să spun, aș menționa o discuție pe care am avut-o anul trecut cu un vechi coleg de studii. Am spus: «Aveți autoritatea Scripturii pentru toată această varietate de rânduieli bisericești?» «Nu», mi-a răspuns sincer, «nu avem, dar» a adăugat el, «susțin faptul că avem libertatea să alegem planurile și metodele pe care experiența noastră ni le arată ca fiind cele mai bune». Și, fără vreo acoperire, aceasta este poziția general adoptată.

Eu susțin că toate lucrurile rânduite în adunare, fiecare acțiune și procedeu, toate activitățile sfinților - rugăciune, laudă și lucrarea Cuvântului - trebuie să fie conduse și să aibă aprobarea directă a Scripturii. Capul conduce totul și acest Cap este Hristos; El a consemnat voia Sa pentru noi în Cuvântul scris. Prin urmare, El ne-a așezat într-o poziție în care nu putem inventa și potrivi, ci trebuie doar să ascultăm.

Oriunde vei găsi toate aceste semne pe care le-am menționat deja, vei găsi locul unde Dumnezeu i-ar dori strânși pe sfinții Săi, pentru că acestea sunt semnele propriei Sale adunări. Este adevărat că ai putea găsi multă slăbiciune și lipsuri în sfinții adunați astfel⁸, dar aceste două lucruri au caracterizat întotdeauna Biserica de la moartea lui Ștefan și o vor caracteriza până când Domnul va veni.

Atenționări

Aș adăuga o atenționare. Uneori se spune că sfinții dintr-un loc sunt atât de preocupați și de activi încât a mă uni cu ei ar fi cu siguranță potrivit gândului lui Dumnezeu; sau că sunt atât de multe suflete convertite prin predica domnului X, încât nu poate fi voia lui Dumnezeu ca eu să fiu separat de un slujitor al Domnului atât de onorat.

Trebuie făcute două mențiuni asupra acestui lucru. În primul rând, a argumenta astfel înseamnă a înlocui gândurile lui Dumnezeu cu gândurile noastre, a urma raționamentele noastre în locul Cuvântului scris. În al doilea rând, abia dacă există vreo formă de creștinism,

⁸ Cât de mult ne smerește astăzi faptul că situația mărturie creștine este mult mai rea decât în secolul trecut. Și, mai cu seamă, cât de trist este să îi vedem pe urmașii celor care au mărturisit și au practicat aceste principii scripturistice apărute de fratele Dennet în aceste scrisori, divizați în urma unor acțiuni carnale. Unele grupări ale „fraților” au urmat învățători falși și s-au transformat în culte. Totuși, falimentul mișcării fraților nu anulează principiile divine pe care s-au strâns frații de la început și la care au revenit. Aceleași adevăruri sunt valabile și astăzi când suntem aproape de venirea Domnului, [n.ed.]

oricât de coruptă, care să nu folosească acest argument. Dacă văd clerici ritualiști, care sunt serioși și devotați (și mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că există astfel de oameni), ar trebui oare să ajung la concluzia că Dumnezeu vrea să mă asociez cu El? Sau atunci când Dumnezeu în suveranitatea harului și îndurării Sale - în compasiune atentă față de suflete - folosește cu putere Cuvântul Său pentru convertirea păcătoșilor, fie în catolicism, în Biserica Anglicană sau în alte denominațiuni, ar trebui oare să deduc că aceste sisteme sunt după inima Sa? Nimic n-ar putea fi mai înșelător și totuși aceste raționamente iluzorii și amăgitoare ademenesc sufletele la fiecare pas.

Există cumva pericolul ca și tu, dragul meu frate, să fii înșelat astfel? Nu! Sunt convins că Domnul a început deja să-ți arate adevărul; și, pentru că El a început lucrarea, o va duce cu siguranță la desăvârșire. Dar te îndemn mai departe, amintindu-ți și de responsabilitatea pe care o ai, și sunt sigur că, odată ce te vei găsi în singurul loc de pe pământ în care Dumnezeu ar dori ca sfinții Săi să fie, nu numai că bucuria și recunoștința ta se vor revărsa înaintea lui Dumnezeu, dar te vei minuna că timp de atâția ani ochii tăi au rămas închiși față de un adevăr atât de clar arătat în Scriptură.

Fie ca numai Domnul să te conducă, pentru ca nicio subtilitate a vrăjmașului, nicio capcană pe care el este atât de pregătit să o arunce înaintea inimilor încercate, să nu te deturneze! Dacă rugăciunea ta este „fă calea Ta clară înaintea feței mele”, vei descoperi repede că „lumina răsare în întuneric pentru cei drepti” (Psalmul 112.4).

Al tău, cu afecțiune în Hristos,

E. D.

De ce așa-numiții frați nu se pot uni în lucrare cu alți creștini?

Blackheath, august 1876

Dragul meu frate,

Îți voi răspunde acum la întrebarea de ce așa-numiții frați nu se pot uni în lucrare cu ceilalți creștini. Mulți pun în mod repetat aceeași întrebare și, recent⁹, în timpul lucrării de evanghelizare a lui Moody și a lui Sankey, a părut ciudat, dacă nu chiar o dovadă că suntem în afara gândurilor lui Dumnezeu, faptul că noi nu am luat parte activ la această lucrare. Unii spun că, într-adevăr, chiar dacă s-ar presupune că avem gândul lui Dumnezeu cu privire la Biserica Sa, nu există un motiv întemeiat (după cum consideră ei) pentru care să nu putem avea părtășie cu alții în lucrare, atunci când nu este vorba de niciun principiu al Adunării. Aceasta este și nelămurirea ta și voi încerca să o întâmpin, în măsura în care Domnul îmi va da posibilitatea.

1. Rugăciune pentru toți

Putem să ne rugăm pentru mulți slujitori ai Domnului cu care nu putem avea părtășie, și chiar o facem. Îmi aduc aminte că odată, în străinătate, un evanghelist predica evanghelia chiar în casa în care stăteau unii frați din părtășie și, deși nu puteau participa la întâlnirile lui, ei se întâlneau pentru a se ruga pentru el de fiecare dată când predica. Este chiar cazul în care mă aflu eu în aceste momente. Scriu aceste rânduri undeva în Germania. În acest oraș, un creștin bine cunoscut din Anglia predică evanghelia, iar eu mă rog în modul cel mai sincer și mai serios pentru el ca Dumnezeu să-l folosească, spre slava Lui, în convertirea sufletelor. Dar sunt multe motive pentru care n-aș putea să particip la întâlnirile lui. În același fel, atunci când Moody și Sankey erau la Londra, sfinții din Blackheath se rugau continuu pentru ei.

Vei vedea, așadar, că ceea ce ne face să stăm deoparte nu este vreun fel de indiferență față de osteneala lor. Într-adevăr, este o încercare dureroasă să fim forțați să rămânem separați de mulți credincioși cărora le admirăm râvna și devotamentul; o durere pe care n-am putea s-o purtăm, dacă n-am fi învățat prețioasa lecție că gloria lui Hristos este singurul lucru care trebuie luat în considerare și că numai El trebuie să fie scopul nostru. Sunt sigur că vei mărturisi că, deși acești oameni ne sunt atât de dragi, El Însuși este mai drag decât toți ceilalți.

⁹ Să ne amintim că autorul a scris acest articol în 1876. Cu toate acestea, aceleași probleme se ridică și astăzi, de exemplu, cu privire la Billy Graham și la Luis Palau, aceasta fără să ne referim și la alte aspecte cum ar fi asocierea cu Biserica Romano Catolică și cu așa-numita Mișcare Carismatică sau legături cu alte organizații religioase, [n.ed.]

2. Susținerea evangheliștilor

Voi lua mai întâi cazul evangheliștilor, pentru că acest caz aduce cele mai mari dificultăți în mințile multora. Este foarte clar în Scriptură că slujba evanghelistului este individuală. El își primește darul de la Hristos cel înălțat în cer și este responsabil numai față de El, ca Domn, pentru exercitarea darului primit (Efeseni 4.8-11). Este important să clarificăm această idee, pentru că există multă confuzie cu privire la ea.

Am citit săptămâna trecută un discurs ținut de unul dintre predicatorii voștri, iar el spunea că principala lucrare a *bisericii* constă în mântuirea sufletelor. Eu răspund: Nu! Nu este deloc lucrarea bisericii! Este lucrarea lui Dumnezeu prin predicarea evangheliei, iar El a încredințat predicarea evangheliei *nu bisericii, ci evangheliștilor*: tuturor celor care, având o anumită măsură a acestui dar, pot predica evanghelia. Predicarea evangheliei este, așadar, o lucrare cu totul individuală¹⁰.

Există și o altă idee. Evanghelistul este de asemenea un mădular din Trupul lui Hristos și își are locul lui ca atare (vorbesc despre starea normală a lucrurilor) în adunarea lui Dumnezeu. În timp ce lucrarea lui este individuală și nimănui nu-l este permis să se interpună între el și propria lui responsabilitate față de Domnul, totuși *el merge, sau ar trebui să meargă, în lucrarea lui de pe poziția pe care o ocupă în adunare*. În consecință, dacă Domnul îl folosește pentru convertirea sufletelor, *el îi va conduce pe cei care au fost mântuiți prin predicarea lui, împreună cu el, la locul pe care trebuie să îl ocupe în adunare*. Pentru că, imediat ce au crezut, ei sunt pecetluiți cu Duhul Sfânt, Care locuiește în ei, și sunt mădule ale Trupului lui Hristos, avându-și locul ca atare la Masa Domnului. Cu siguranță că lucrarea evanghelistului nu s-a terminat până când cei convertiți prin intermediul lui nu sunt conduși în adevăratul lor loc ca și credincioși.

Avem o deplină părtășie cu toți evangheliștii care lucrează în felul acesta. Dacă n-am fi avut, nu am fi avut părtășie cu Dumnezeu în această privință, pentru că, ostenindu-se potrivit cu gândul Lui, ei pot conta pe prezența Sa și se pot odihni în încrederea că Numele Lui va fi glorificat, indiferent dacă oamenii primesc sau resping mesajul lor.

Oare majoritatea evangheliștilor lucrează în acest fel? Privește la mișcarea recentă de evanghelizare din Anglia și din Scoția. Cum a început? Cu înțelegerea de a nu se spune nimic cu privire la diferențe între „biserici” și de *a aproba toate sectele care participă la această susținere*! Metoda de operare a fost următoarea: înainte ca cei doi evangheliști să meargă în

¹⁰ Sfinții din adunarea locală se pot identifica cu evanghelistul (atunci când umblarea acestuia este potrivită) și cu lucrarea lui nu numai prin rugăciune, dar și prin susținere materială sau de oricare alt fel. Cu toate acestea, evanghelistul așteaptă de la Domnul călăuzire și susținere, dar apreciază bineînțeles părtășia cu ceilalți credincioși.

vreun loc, trebuia să existe o înțelegere între lucrătorii din toate denomi-națiunile de acolo. Clerici din multe denomi-națiuni s-au întâlnit pentru a forma un comitet care să susțină mișcarea. Evangheliștii trebuia să-și facă partea și să nu spună nimic cu privire la biserică; ei trebuia să-i trimită pe cei nou-converțiți la toate bisericile deopotrivă. Așa s-a și făcut. Dacă Dumnezeu, în harul Său, a convertit un păcătos, el a fost trimis înapoi în biserică pe care o frecventase până atunci. Numele au fost notate și trimise liderilor din bisericile respective.

Poate cineva pretinde vreun moment că acestea s-au făcut în acord cu gândul lui Dumnezeu? Dacă unii afirmă că ceilalți sunt cauza dezbinărilor sau că sunt greșiți prin însuși faptul că nu țin de denomi-națiunea lor, cum pot ei să se unească cu mișcarea care va încredința sufletul de curând venit la Domnul celor care au creat dezbinare? Și totuși așa s-a întâmplat, în virtutea unui armistițiu cu privire la diferențele dintre ei. „Cel care este credincios în puține lucruri este de asemenea credincios în lucrurile mari” este un principiu divin care rămâne pentru totdeauna, iar oricine va acționa pe baza lui va trebui adesea să se despartă de activitățile unora dintre frații săi.

3. Alte mișcări și activități

Am menționat numai una dintre mișcări, dar aceleași caracteristici pătrund în cele mai multe dintre practicile religioase moderne. La fel a fost și cu mișcarea «viața superioară»¹¹. Multe comunități sunt întemeiate pe aceeași înțelegere, tacită sau mărturisită, de a ignora principiile Adunării lui Dumnezeu; și mulți lucrători al căror nume atrage cel mai mult atenția publică ocupă, în practică, același teren. Îngăduie-mi atunci, dragul meu frate, să te întreb în toată simplitatea dacă tu crezi că poate fi plăcut înaintea lui Dumnezeu să treci sub tăcere adevărul cu privire la Adunarea Lui? Ar putea oare adevăratul Cap al Bisericii să privească cu satisfacție vreo tocmeală între oameni? Ar putea El să rămână în tăcere cu privire la orânduirile care afectează în mod practic unitatea Trupului Său? Nu încapе nicio urmă de îndoială în ceea ce privește răspunsul. Aceasta este justificarea noastră suficientă de a refuza asocierea cu cei care se comportă astfel.

Problema este chiar mai gravă. Nu-i acuz numai de indiferență pe cei despre care am vorbit, ci și de ostilitate, de împotrivire pe față cu privire la terenul pe care Dumnezeu i-ar vrea strânși pe ai Săi. Este o poziție periculoasă pentru cei care o adoptă; pentru că, dacă există un singur teren pe pământ (după cum ne învață Scripturile) pe care credincioșii trebuie să fie strânși, este

¹¹ Această mișcare accentua viața și contemplarea spirituală lăuntrică, dar subestima nevoia de studiu obiectiv al Cuvântului. Era o formă de dualism, îmbinată cu influențe păgâne și misticism, potrivit căruia trupul și lucrurile materiale sunt de ordine „inferioară”, în timp ce lucrurile spirituale și religioase sunt de ordine „superioară”.

într-adevăr un lucru grav să fii ostil față de acesta, adică să fii dispus să susții toate terenurile sectare, dar nu adevăratul teren al Adunării. De aceea, nu am putea să ne unim cu cei care se opun strângerii exclusive pe acel teren fără să fim necredincioși adevărului.

Mai este un aspect al problemei. În timp ce suntem criticați de frați credincioși pentru că rămânem separați pe acest teren, aceia care ne judecă nu doresc comuniunea noastră, dacă nu le dăm niște garanții pe care nu au niciun drept să ni le ceară și pe care nu le-am putea da fără să fim necredincioși Domnului. Cu ceva timp în urmă mi s-a cerut să predic evanghelia într-o clădire care nu aparținea vreunei denominațiuni. Înainte de a da un răspuns, mi s-a adăugat: «Bineînțeles că nu vei menționa vreuna din particularitățile voastre». Ar putea cineva să cadă de acord, de dragul de a merge într-un anumit loc, să ascundă vreun lucru pe care Domnul ar putea să i-l pună pe inimă ca să-l spună? Nu! Aceasta ne duce înapoi la ideea pe care deja am atins-o în ultima scrisoare. Pe cine ar trebui să pun mereu înaintea mea: pe Domnul sau pe fratele creștin? Apostolul spune: „Dacă aş plăcea oamenilor [dacă aceasta ar fi ținta mea], *n-aş mai fi robul lui Hristos*” (Galateni 1.10).

Aș vrea să mă adâncesc puțin în această idee. Așa cum am văzut înainte, locul nostru este „afară din tabără” (Evrei 13.12,13) și, ca atare, este un loc de separare. Slujitorii despre care am vorbit se află înăuntrul, sau în afara taberei? Ei nu sunt afară, pentru că fie aprobă tacit, fie se unesc fățiș cu toate sistemele sectare organizate și construite de om, cu sistemele care în totalitatea lor alcătuiesc de fapt tabăra. Atunci dacă eu, prin harul lui Dumnezeu, am fost condus afară la Hristos, ar trebui oare să mă întorc în tabără sau să mă asociez cu cei dinăuntru, de dragul părtășiei? Ar trebui fie să renunț la părtășia cu Hristos¹², fie să evit părtășia cu cei care sunt în această poziție. Astfel stând lucrurile, vei vedea nevoia noastră de a continua în separare; vei vedea că, într-adevăr, devotamentul față de Hristos și loialitatea față de mărturia pe care ne-a încredințat-o ne împiedică să urmăm un alt drum.

Totuși și în denominațiuni sunt convertiri

Vei spune poate: «Dar privește la câți oameni primesc mântuirea; și, dacă sunt oameni care primesc mântuirea, cu siguranță acest obiectiv necesită alăturarea noastră activă». Există două răspunsuri la această problemă. În primul rând este trist să observăm cum omul și binecuvântarea *lui* exclud sau pun pe planul doi gândul lui Dumnezeu și *gloria Lui*. Este adevărat că sufletele sunt mântuite prin lucrarea Cuvântului, și suntem recunoscători că

¹² în ceea ce privește lumina pe care Domnul mi-a dat-o, aş pierde bucuria părtășiei cu El, din cauza neascultării mele. Aceasta nu înseamnă că acei credincioși care se află în tabără nu ar avea niciun fel de părtășie cu Domnul. Ei sunt însă indiferenți cu privire la adevăratul caracter al taberei în ochii lui Dumnezeu, deși se pot bucura de părtășia cu El, potrivit cu lumina pe care o au.

Dumnezeu, în îndurarea Sa plină de afecțiune, adună oamenii în număr așa de mare înainte de venirea Domnului. Dar trebuie să ne oprim la acest lucru? Ar trebui oare ca El, prin harul Căruia se primește binecuvântarea, să nu primească glorie de la cei care au predicat Cuvântul sau de la cei care au fost mântuiți? Nu vreau să insinuez niciun moment că predicatorii și cei convertiți vor uita sursa binecuvântării, dar ceea ce vreau să spun este că ar trebui să fie revendicate drepturile lui Dumnezeu asupra celor mântuiți. Nu ar trebui oare să li se amintească acestora că, dacă sunt mântuiți, aceasta se întâmplă nu în primul rând pentru propria lor binecuvântare, ci pentru slava lui Dumnezeu, și că Dumnezeu va fi glorificat prin intrarea lor pe calea separării și a ocupării unui loc de ascultare și de mărturie? Dorința inimii lui Dumnezeu pentru ei nu va fi împlinită până când nu vor fi ieșit afară din tabără la Hristos, purtând ocară Lui.

Pare aproape nemilos să spui persoanelor nou-convertite, ca răspuns la întrebarea «Care este următorul meu pas?», că trebuie să studieze personal Scripturile pentru a afla răspunsul. De curând am întrebat pe cineva care tocmai fusese convertit: «Te afli la Masa Domnului?» Răspunsul lui a fost: «Sunt atât de multe mese, încât nu știu care dintre ele este a Domnului». Acesta este doar un exemplu de credincios care rătăcește ca o oaie fără păstor. Așadar, evangheliștii să își ocupe poziția bazată pe Cuvântul lui Dumnezeu, fiind pregătiți cu orice preț, chiar cu prețul separării de mulți frați iubiți și, de asemenea, cu prețul pierderii popularității, să aibă slava lui Dumnezeu înaintea lor, ca fiind prioritară în lucrare. Să pună această glorie și înaintea celor care sunt mântuiți prin lucrarea lor. Atât timp cât nu se va întâmpla așa, eu nu pot să fiu în asociere cu ei.

În al doilea rând, dacă ar fi să colaborez cu toți cei care sunt folosiți în convertirea celor nemântuiți, va trebui să mă asociez cu catolici, cu ritualiști și cu orice altă secțiune a creștinătății¹³. Eroarea vine din presupunerea că Dumnezeu aprobă poziția și căile fiecăruia dintre cei astfel folosiți. Mulți sunt, așadar, înșelați. Am citit odată o scrisoare a unui pastor către un credincios care fusese condus afară din tabără, prin care susținea același lucru. El spunea că este un lucru foarte grav să te opui lucrării care, prin binecuvântarea de care a avut parte, era atât de evident că aparținea lui Dumnezeu. Dar întrebarea este următoarea (și cu siguranță că un învățător al Cuvântului ar fi trebuit să și-o pună): este lucrarea respectivă aprobată de Scriptură? Dacă este, suntem obligați să o primim; dacă nu, suntem la fel de obligați să o respingem. Așa este și cu cel care este folosit pentru convertirea sufletelor. Cu toate că Îl binecuvântează în mod sincer pe Dumnezeu pentru manifestarea harului Său, totuși,

¹³ Aceasta este o problemă reală astăzi pentru predicatori precum Billy Graham și alții ca el. [n.ed.]

pentru îndrumarea mea personală, nu trebuie decât să mă întreb: căile și poziția lucrătorului sunt în conformitate cu Cuvântul lui Dumnezeu? Dacă da, atunci pot din toată inima să mă unesc cu el; dacă nu, atunci nu mă pot asocia cu el în poziția lui greșită, în *neascultarea* lui (pentru că de neascultare este vorba, chiar dacă s-ar putea ca el să nu fie conștient de acest lucru).

Societățile religioase

Dacă sunt forțat să rămân separat de mulți slujitori devotați, cu cât mai mult voi fi separat de „societățile religioase” care se răspândesc prin toată lumea, cu mecanismele lor elaborate de a strânge fonduri și cu activitățile lor diverse, acesta fiind unul dintre cele mai triste simptome ale corupției din aceste timpuri rele! Sunt bine familiarizat, din poziția pe care am ocupat-o în trecut și din slujba pe care am făcut-o în multe comitete, cu maniera lor de a acționa. Dar nu doresc să dau la o parte perdeaua după care se ascund atât de multe lucruri străine de gândul lui Dumnezeu și ar fi suficient să spun că niciun credincios instruit nu se poate asocia cu așa ceva.

În ziarele „religioase” sau în revistele sponsorizate de biserici vei găsi publicitate făcută unor bazare, a căror atracție principală o constituie fanfarele militare sau de alte feluri, ori tombolele. Vei găsi reclame pentru predici ale unor oameni de seamă, urmate de colectări de fonduri; întâlniri rânduite în așa fel încât să atragă un număr cât mai mare de oameni prin reputația vorbitorului. Toate aceste lucruri se declară a fi făcute în numele lui Hristos¹⁴.

O, frate, a menționa aceste lucruri înseamnă a descoperi caracterul lor și în același timp a arăta starea deznădăjduit de coruptă în care a căzut biserica mărturisitoare! Te mai surprinde deci faptul că stăm deoparte sau că insistăm asupra nevoii de separare de toate aceste lucruri, cu totul opuse gândului Domnului?

Știu că drumul celui credincios și în special al slujitorului este tot mai greu în aceste timpuri rele. Dar am fost preveniți și ne-au fost date și resurse. „Să știi dar aceasta”, spune Pavel în Epistola către Timotei, „că în zilele din urmă vor veni timpuri grele” (2 Timotei 3.1), iar dacă vei cerceta întregul capitol, vei găsi trei idei principale. În primul rând, caracteristicile „timpurilor grele” (versetele 2-9); în al doilea rând vei găsi că partea celui evlavios este persecuția (versetele 10-12); și, în final, Cuvântul lui Dumnezeu ca unica noastră resursă (versetele 14-17). Încredințez acest capitol cercetării tale făcute cu sinceritate și însoțite de rugăciune, cu speranța că Domnul l-ar putea folosi pentru a te dezlega de orice ar putea fi contrar voii Sale și pentru a-ți da încredere în El, ca să ocupi cu îndrăzneală un loc de separare.

¹⁴ Nu trebuie și nici nu mi se permite să judec motivațiile celor care fac aceste lucruri. Problema care se pune este dacă mă pot asocia cu ele ținând cont că intră în conflict cu lumina pe care Domnul, în harul Său, mi-a dăruit-o.

A avea gândul Domnului

În încheiere aş mai spune că ceea ce este esențial în slujire este a avea gândul Domnului cu privire la lucrarea în care suntem angajați. Așadar, este imposibil să aliniem niște reguli absolute care să se aplice fiecărui caz, însă, dacă eu mă aflu în comuniune cu Cel care binevoiește să mă trimită, drumul va fi limpede, oricât de greu ar fi de urmat. Totuși, pentru a fi în comuniune, trebuie să fiu deopotrivă *ascultător* și *dependent*. Domnul nostru spune ucenicilor (și cu siguranță ne spune și nouă): „Dacă rămâneți în Mine și cuvintele Mele rămân în voi, cereți orice, și vi se va face” (Ioan 15.7). Ordinea este importantă: în primul rând, să rămânem în El, adică a trăi într-o continuă dependență față de El, iar apoi cuvintele Sale să rămână în noi, stăpânindu-ne și conducându-ne întrutotul, adică formându-L pe Hristos în noi; aceasta se referă în primul rând la starea sufletului și apoi la umblarea, la viața și la activitatea lucrate de Cuvânt. Pornește la drum cu Hristos și nu vei întâmpina multă dificultate în a afla ce I se potrivește Lui pe calea și în slujirea noastră. Îmi dai atunci voie, dragul meu frate, să îți cer a-ți întoarce privirea de la gândurile tale, de la slujirea ta și de la gândurile și privirile fraților credincioși, și a-ți aținti privirea numai la Hristos, strigând: „Doamne, ce vrei să fac?”. Pentru că, „dacă ochiul tău este curat, tot trupul tău va fi plin de lumină”.

Al tău, cu afecțiune în Hristos,

E. D.

Până când va veni El

Blackheath, august 1876

Dragul meu frate,

În aceste câteva rânduri aş vrea, dacă este posibil, să te las în prezența Lui, Singurul care poate face din adevăr o putere vie în sufletul tău. Pericolul de a lăsa adevărul să treacă pe lângă noi, de a ne mulțumi cu gândul că și alții o duc bine, este atât de mare. Așadar, suntem înclinați să spunem: «De ce să ne agităm cu atâtea exerciții de inimă?». Voi aduce înaintea ta numai două lucruri ca răspuns la această întrebare.

1. Venirea Domnului

Primul este venirea Domnului. Trăiești tu, frate drag, în așteptarea zilnică a reîntoarcerii lui Hristos? Ce ne-a spus El în ultima adresare către Biserica Lui? „Cel care mărturisește acestea spune «Da, Eu vin curând»" (Apocalipsa 22.20). El face anunțul acesta de trei ori în acest capitol (versetele 7,12,20). Ce perspectivă binecuvântată ne este astfel dezvăluită! Cine a coborât în moarte pentru răscumpărarea noastră și a avut de-a face cu întreaga mânie a lui Dumnezeu care ni se potrivea nouă, ca păcătoși? Dragostea Lui a fost atât de cuprinzătoare și de intensă, încât apele cele multe (acele valuri și talazuri ale mâniei care au trecut peste sufletul Său) n-au putut s-o înece și șuvoaiele n-au putut s-o stingă. Ne va fi curând îngăduit să-L privim pe același Om, chiar dacă patimile Lui s-au sfârșit, iar El este glorificat la dreapta lui Dumnezeu. Îl vom vedea așa cum este, pentru că atunci vom fi ca El (1 Ioan 3.2). Ce perspectivă! Cum ne umple de bucurie nespusă anticiparea acestui eveniment, întorcându-ne privirile de la orice altceva și gândindu-ne la acel moment când El va veni să ne primească la El, pentru ca, acolo unde este El, să fim și noi (Ioan 14.1). într-adevăr, anticipăm bine acel moment, pentru că el va fi împlinirea bucuriei Lui personale și, în același timp, a binecuvântărilor noastre.

2. Trei dorințe ale Domnului

Există ceva care izvorăște din acestea și ar fi al doilea lucru pe care doresc să-l aduc înaintea ta. În acest timp scurt, în acest interval de așteptare până la venirea Lui, ce așteaptă Domnul de la noi? Acest capitol (Apocalipsa 22) ne dă răspunsul. Am reușit să arătăm anunțul întreit al venirii Sale grăbite, iar acum să privim la diferitele contexte în care sunt prezentate. Prima dată se spune: „Iată, Eu vin curând! Ferice de cine păzește cuvintele profeției cărții acesteia”

(versetul 7). Așadar, El ne învață că ceea ce prețuiește El în ai Săi, care așteaptă venirea Lui, este *ascultarea*; și, așa cum știm din Ioan 14, această ascultare este dovada dragostei pe care I-o purtăm.

Cine va căuta atunci, în fața unui asemenea cuvânt, să se sustragă de la ascultare? Nu va spune, mai degrabă, orice credincios adevărat: «Ce privilegiu a pus Domnul asupra mea, îngăduindu-mi să-mi arăt dragostea pentru El, Cel pe care omul L-a respins, și să fac aceasta prin păzirea cuvântului Său!»? Cu câtă încântare privește El la cei care, în mijlocul încercărilor sau chiar al primejdiilor, fac din această ascultare singurul obiectiv al vieții lor!

Apoi El vorbește din nou și spune: „Iată, Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui” (versetul 12). Aici suntem învățați că El caută *credincioșia* în slujitorii Săi; și, mai mult, că El îi va recompensa potrivit cu aceasta (a se compara cu Luca 19.12-26). Din nou, și pentru ultima dată, El spune: „Cel care mărturisește acestea spune: «Da, Eu vin curând»”. Răspunsul lui Ioan este: „Amin! Vino, Doamne Isuse!” - un răspuns care ar trebui să curgă instantaneu din inima fiecărui sfânt. Astfel suntem învățați că, în acest timp scurt de așteptare, *afecțiunea* noastră este foarte prețioasă pentru El.

Așadar, acestea sunt cele trei lucruri pe care El le așteaptă de la noi acum: *ascultare*, *credincioșie* și *afecțiune*. În lumina acestui adevăr, a perspectivei venirii Domnului și a ceea ce El prețuiește în sfinții Săi în timpul în care ei așteaptă revenirea Lui, îți cer, dragul meu frate, să ai în vedere și să te hotărăști asupra lucrurilor pe care am avut privilegiul de a ți le aduce înaintea în aceste scrisori.

Încredințându-te încă o dată îndrumării și binecuvântării Domnului,

Al tău, cu afecțiune în Hristos,

E. D.